

L-am cunoscut pe domnul Munteanu cand eram prin clasa a 8-a, fiind vecini in Grigorescu , dansul locuia in Lama E iar eu pe Buzau 14. Desi diferenta de varsta intre mine si Marius, fiul dansului era marisoara se intampla sa ne jucam adeseori si probabil asa stia domnul Munteanu ce varsta am.

Am terminat clasa a 8-a si eram inscris sa dau examen de admitere in clasa a 9-a la Liceul Energetic , cel mai la moda in acea vreme pentru cei de la real. Imi placea foarte mult electronica si visam sa devin inginer eletronist.

In ultima zi de inscrieri, eram in fata blocului si intamplarea a facut ca domnul Munteanu sa treaca pe acolo. Mi-a spus "tu dai examen de admitere acum, nu te-ar interesa un liceu nou cu perspective foarte bune?". Mi-a mai spus cate ceva, dar nu intelegeam mare lucru. Totusi m-am dus acasa si i-am spus tatalui meu de propunerea domnului Munteanu. Am primit un raspuns sec " nu ... dar daca vrei te duci si iti depui singur dosarul". L-am lamurit totusi sa mearga sa-mi scoata dosarul si cand mai erau citeva ore pina la inchiderea inscrierilor m-am prezentat la Liceul 10 , locul unde era programata adminterea.

Am intrat fara probleme si in toamna m-am prezentat la primele ore la nou infiintatul Liceu pentru Prelucrarea Automata a Datelor, pe scurt LPAD, denumire care avea sa fie schimbata in curand. Toate bune si frumoase, profesori tineri, multi dintre ei provenind de la ITC si Centrul Teritorial de Calcul. Invatau odata cu noi, scriau manualele in timp real, era ceva deosebit. Dar a trecut primul trimestru si nu prea intelegeam mare lucru.

Baza programarii, care din pacate a cam disparut ca si disciplina, era ora (cursul) de Algoritmi si Sceme Logice, profesor fiind domnul Rus Theodor. Dar dansul nu prea avea dar pedagogic, de la ora la ora eram tot mai confuzi. Norocul, daca se poate numi noroc, a fost numirea domnului Munteanu in locul domnului Rus care pleca intr-o delegatie lunga din cite imi aduc aminte.

A fost de ajuns o singura ora ca dintr-o data sa se faca lumina in ceea ce insemna algoritm, logica. Din acel moment stiam ce vreau. Orele care au urmat au fost ceva greu de explicat, totul era atat de clar, de simplu ...

Incet incet anii au trecut , am ajuns in clasa a 12-a si la o discutie cu domnul Munteanu mi-a spus ca daca vor fi locuri la ITC , unul din ele va fi al meu. A urmat si decizia fireasca , facultatea la fara frecventa. Singura problema a fost ca nu au fost locuri la ITC. Am ales Combinatul Minier iar dupa ce am terminat armata am reusit sa ma transfer la ITC, dupa mici probleme generate de faptul ca seful meu de la Combinatul Minier (domnul Horea) nu ar fi vrut sa ma lasa sa plec. Norocul s-a numit domnul director Magda, care dupa o mica intrevedere a aprobat trasferul meu la ITC.

Au urmat poate cei mai frumosi ani in meserie, in care contactele cu domnul Munteanu au fost mai rare, dansul fiind director iar eu un fel de hopa mitica , ma plimbam din colectiv in colectiv pentru ca nu stateam bine deloc la capitolul rabdare, imi placea doar sa rezolv problemele. Stiam deja ce parere are dansul despre mine: " daca e nevoie de o solutie la o problema delicata, du-te la Nicusor, te rezolva, dar nu te astepta sa o si termine", le spunea celor din ITC.

La un moment dat m-a chemat in birou la dansul si m-a demolat pur si simplu. La citeva zile am avut o discutie pe aceeasi tema acasa la dansul. Din acel moment am devenit constient ca programarea nu inseamna doar sa gasesti solutii , trebuie sa duci munca pina la capat, sa faci si munca de negru. Si de atunci asta fac si acum, programarea fiind si hobby-ul meu.

Ar mai fi multe de spus despre relatia mea cu domnul Munteanu, dar sper ca a reiesit rolul decisiv al domnului Munteanu in cariera mea, modul in care dansul a marcat destinul meu. Este omul caruia ii datorez foarte mult, fata de care nu ma voi putea revansa niciodata.

Multumesc Domnule Emil Munteanu , un gand al meu este in permanenta cu dumneavoastra , oriunde ati fi! Dumnezeu sa va odihneasca!

Cu multa stima, Nicusor Socaciu